



Ion IONESCU-BUCOVU

Ion IONESCU-BUCOVU s-a născut la data de 15 ianuarie 1938 în comuna RÂCA, județul Argeș, la câmpie în aria Moromeților lui Marin Preda. De la câmpie a luat infinitul zării, căldura verilor toride, dar și frigul iernilor aspre care i-au marcat existența. Aici orizontul se pierde în neant și se împreunează cu cerul. Părinții săi au fost niște țărani înțelepți, care au înțeles că școala este singura cale de a-i scăpa de sărăcie și le-a deschis calea către învățătură, cu mari sacrificii.

Poezia aspră a vieții i-a oțelit sufletul și a învățat să se lupte pentru fiecare bucată de viață.

Studii

A urmat Școala pedagogică din Câmpulung, Institutul pedagogic de 3 ani din București și apoi Universitatea București, Facultatea de Filologie.

A început școala când stalinismul era în toi, studiind doar pe manuale sovietice și a făcut mari eforturi pentru a-și însuși o cultură solidă, studiind scriitorii români, marii clasici, Eminescu, Slavici, Creangă și Caragiale, cu profesori vestiți pecum Zoie Dumitrescu-Buşulenga, Augustin Z.N. Popp, George Muntean, Matei Călinescu, D.D. Panaitescu, D.Zamfirescu, Alexandru Bistriceanu, Clara Chiosa, G.G. Ursu, și alții.

Cariera profesională

A fost director de școală timp de 20 de ani și profesor de limba română timp de 47 de ani, unde a îndrumat generații întregi către înțelepciunea cărții. Din mâinile sale au ieșit profesori, ingineri, meșteșugari etc., oameni cu care se mândrește, și de la care primește și acum, la senectute, felicitări și mulțumiri.

Debut

A debutat cu articole de presă în 1960 la Ziarul „Argeșul”, unul dintre cele mai vechi ziare care continuă să fie în activitate în România.

Pentru prima dată, existența unui ziar cu numele „Argeșul” a fost semnalată în anul 1876. Cotidianul „Românul” a semnalat, în ediția sa din 31 martie 1876, apariția la Pitești a publicației „Argesiulu”, un ziar „*judiciaru, comunalu, administrativu și comercialu*”, de orientare liberală.

Activitate literară

A cochetat și cu literatura. Încă de la vârsta de 14 ani a scris poezie și proză, publicate în ziare regionale. Ocupat fiind cu catedra, a lăsat această pasiune pentru mai târziu când a acumulat mai multă experiență și cultură. A scris articole, proză, poezie, eseuri, studii literare despre scriitorii români și străini, peste 200 de articole de literatură în reviste și ziare. A publicat poezii în circa 10 antologii de poezie și proză. Din martie 2015, este cofondator și editorialist la revista internațională de cultură, artă și literatură „*Amprente de suflet*”.

Afilieri

Face parte din cenaclul literar „Velea-Urmuz”, de pe lângă Biblioteca Municipală Curtea de Argeș.

Volume publicate

Romane

- Martirii lui Eros, Editura Editgraph, 2015, 456 pagini;
- Îngerul care a căzut din paradis, Editura Armonii culturale, 2018;
- Izvorul fericirii - roman fantastic, 2019, Editura Armonii Culturale;
- Priveghiul, Editura Armonii Culturale, 512 pagini;
- Monaliza și nebunii frumoși ai revoluției, Editura Moroșan, 2022, 447 pagini.

Eseuri

Viața lui Mihai Eminescu între adevăr și mistificare, Editura Editgraph, 2018, 212 pagini; Veronica Micle – „îngerul blond al lui Eminescu”, Editura Editgraph, 2016, 244 pagini; Scriitorii și magia dragostei, Editura Tpopexim-București, 2021, 260 pagini; Monografia omunei Râca, Editura Etnologică, București, 2015, 258 de pagini.

Nuvele

Nuvele, povestiri, amintiri, Editura Editgraph, 2019, 336 de pagini.

Poezie

Visele lui Orpheu, antologie poetica de autor, Editura Cartea ta, Oradea, 248 pagini; Poeme cu parfum de liliac, Editura Inspirescu, 2020, 344 de pagini.

Volume publicate online în Academia EDU

Cutia cu amintiri; Umbrele toamnei; Luciri celeste; Orgoliul cuvintelor; Visele nu se uită niciodată; Eu te-am iubit, femeie.

Antologii literare

Simbioze lirice-Antologie de poezie Anamarol, vol.5, Editura Anamarol, 2014, pag.151-166; Regal poetic-volum ntologic, Editura Armonii culturale, 2018, pag. 223-237; Poesis și creație, Editura Pim, 2015, pag.202-230; „Poeți și prozatori români contemporani”, antologie literara, Editura Editgraph - Buzau, 2018, pag.131-137; „Cu patria în suflet”, colecție antologică de poezie, Editura Națiunea, București, 2013, pag.148-160; Antologie de proză, „Declin”, colecția literatura contemporana „Editura Arhipart, SIBIU, 2010, pag. 257-275; Antologia „Dor DE dor”, Dor Mărunt, Ediția întâia, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, 2014, pag. 150-162; Antologia „Negru pe ALB” – „PETALE DE SUFLET”, Editura Editgraph, 2014, pag.540- 554; „Poeti și prozatori români în regal eminescian”, antologie literara, Editura Editgraph -Buzău, 2019, pag.5-9; Cenaclul literar „Nicolae Velea” - scurtă antologie, Editura Tipar, 2021, pag.205, 2014; Antologie de proză, 2011,pag.43-56; Antologie de poezie, 2011, pag.120-131; „Sub lacrima Eminescului” (gânduri despre sufletul românesc, Editura Bibliostar, 2022, pag 25; Antologia „Eminescu-geniu stelar”, Editura Armonii Culturale,Adjud, 2015, pag.5-28; „Poeți și prozatori contemporani în regal eminescian”, 2017, Editura Editgraph Buzău, pag.311-318.

Colaborări la reviste literare

Lumea Românească; Ziarul Națiunea; Luceafărul; Armonii culturale; Revista Armonia; Oglinda literară; Revista Bogdania; Revista Clipa; Revista Agero; Nomen Artis; Revista Dor de dor; Melidonium; Revista Art-Emis; Observatorul; Actualitatea irlandeză; Biblioteca Metropolitană a Bucureștilor; Revista Boema; Ars-Poetica, Arges, Argeșexpres.

Diplome și Medalii

Decernate la lansarea celor trei antologii „Poeți și prozatori contemporani în regal eminescian”, pentru cele mai frumoase creații literare românești publicate, 2017-2019.

Extrase din referințe critice

„Martirii lui Eros” - 2015, Editura „Editgraph”, Buzău, 456 pagini

Of Doamne! Ce oameni, ce epocă! Să încerci să scrii un roman având ca erou pe Eminescu, Veronica, Creangă, Caragiale, Maiorescu poate aduce a blasfemie! Până să ajung cu cititul la sfârșitul acestui roman eram tentat să cred că autorul este de tipul modernist, cum se practică astăzi, să scrii istorie, dar să-i zici roman, pentru a scăpa de rigorile unei lucrări istorice, pe de o parte, dar și să satisfaci lipsa de dorință a cititorilor contemporani de a se antrena într-o lectură de profunzime, preferând un

ghid povestitor, care să-i facă citirea mai ușoară, mai plăcută, pe de altă parte. Dar, am văzut că romanul este început în anul 1970, mi-am zis că autorul este un precursor. Cartea „Martirii lui Eros”, a domnului Ion Ionescu Bucovu, a reușit să prezinte într-o formă artistică toată această filozofie dizolvată în literatură. (**Nicolae Vasile**, scriitor și jurnalist, în prefața volumului „Martirii lui Eros”, pag. 7 și 20, Editura „Editgraph”, Buzău, 2015, ISBN 978-606-663-321-5)

„Îngerul care a căzut din Paradis” – 2018, Editura „Armonii culturale”, Adjud

Ion Ionescu Bucovu a trecut de la romanul biografic (Martirii lui Eros) la romanul politic (Priveghiul) și acum la romanul psihologic.

„Îngerul care a căzut din Paradis” este povestea unui personaj cu un destin frânt. Scrisă la persoana întâi, narațiunea înaintează fragmentat, cu diverse aspecte din viața lui, povestite Inginerului Ionescu sau destăinuindu-se pur și simplu cititorului, așa cum își aduce aminte personajul principal, Mihaly. El este un fel de Surupăceanu din „Intrusul” lui Marin Preda cu o altă traiectorie a vieții. De etnie maghiară, dintr-o familie numeroasă, pleacă la oraș să-și găsească un rost, se călugărește cu scopul de a veni la sat cantor la biserică. Până la urmă el devine o victimă a istoriei și a erosului, suferind un mare eșec existențial. (**Eugen Popescu**, scriitor, „Îngerul care a căzut din Paradis”, pag. 5, Editura „Armonii culturale, Adjud, 2018, ISBN 978-606-746-435-1)

„Veronica Micle, îngerul blond al lui Eminescu” – 2016, Editura „Editgraph”, Buzău

Ion Ionescu Bucovu este un mare iubitor al vieții și operei lui M. Eminescu. Romanul său „Martii lui Eros” rămâne un document zguduitor despre iubirea celor doi poeți. Doi mari scriitori au încercat să scrie romane despre viața lui Eminescu, este vorba despre Lovinescu cu „Mite” și „Bălăuca” și Cezar Petrescu, în romanul „Viața lui Mihai Eminescu”; niciunul însă nu a cuprins dragostea poezilor așa cum a fost, și nu au reabilitat persoana Veronicăi Micle, ca autorul acestei cărți.

Cartea este scrisă cu un real talent și cred că se va bucura de o atenție deosebită din partea criticii și a cititorilor. (**Augustin Z. N. Pop**, istoric literar, „Veronica Micle, îngerul blond al lui Eminescu”, pag. 244, Editura „Editgraph”, Buzău, 2016, ISBN 978-606-663-394-9)

„Scriitorii și magia dragostei”, Editura Tpopexim-București, 2021

Cartea „Scriitorii și magia dragostei” oferă o perspectivă interesantă asupra felului în care opera literară devine o extensie a transfigurării vieții, filtrul conștiinței artistice canonizând povestea de dragoste trăită de scriitor. Ion Ionescu Bucovu are meticulozitatea omului pasionat de ceea ce face, transformă discursul cercetării, în scriere, în act narativ, prin organizarea datelor, informațiilor într-un spațiu al epicizării. Asistăm la o frumoasă recuperare a relației dintre biografie și operă, autorul imprimând ideea de abordare integrală a literaturii, prin prisma binomului: viață și creație. Vorbim așadar, despre o revalorizare a conceptului de perspectivă integratoare a literaturii, iar Ion Ionescu Bucovu, confirmă prin acest volum, subliminal, că viziunea artistică a unui scriitor nu poate fi surprinsă în manieră complexă, decât printr-o

analiză a întregului context: social, istoric, cultural și biographic. (Prof. dr. **Mihaela I. Rădulescu**)

Domnul Ionescu este un „poet conservator și arhaic care prelucrează folclorul și poezia veche cu râvnă egală cu a celor care o făceau în sec. al-XIX-lea și al-XX-lea, la început. El ne vorbește despre doruri, despre păsări călătoare, despre mândra care a plecat, un Alecsandri contemporan, dar fără forța ilustrului înaintaș. Continua să ne aduca prozaic în lumea menuetului, a boieriei domnilor, unde femeile erau zeițe, în lume erau fluturi și muzici, ținuturi care nu mai sunt, muzici și menueturi pierdute, timp risipit”. (**Emil Druncea**, scriitor, poet, jurnalist)

„...ecdetic, euritm, poem contemplativ, structura apolinică, raționament divinatoriu, nucleee verbale cu încărcătură metafizică, mesaj care deschide perspective ontologice...”. (**Negulescu Nicolae**, scriitor, poet, prozator, critic literar, eseist, directorul revistei „Constelații diamantine”, cu privire la poezia „La început a fost cuvântul”)

Extrase din operă

Proză

- Domnule Eminescu, dumneata dormi și duduia a sosit!
- Care duduie? - se trezi el din visul lui, frecându-se la ochi.
- Mai și face pe naivul, sări ea ca arșă, duduia de la Iași!... Auzi la el: care duduie? și-i imită glasul leneș și somnoros cu care-i răspunsese.

Își aminti întradevăr de ora opt, privi la ceas, ce repede trecuse timpul cu visul lui; se sculă repede, își scutură hainele, își frecă ochii și ieși în hol unde mam'zel Gretta o tutuia pe necunoscută.

-Vaaai, domnule Eminescu, scuză-mă, credeam că ți-a spus gazda că te-am căutat!

Era un glas de soprană, muzical, cald, tremolat, și o femeie straniu de frumoasă, un înger din fantasmele lui. Avea fața blondă, părul blond, rebel cu bucle aurii, bogate, care-i jucau pe frunte și pe la urechi; gură mică, senzuală, cu obrajii proeminenți îmbujorați, ochii mari, albaștri, de un albastru cristalin, cu priviri ce scânteiau... Pe spate purta o mantie albastră care-o aureola și-o făcea un personaj misterios de roman, o nimfă...

Unde mai văzuse el această ființă? Unde i se mai arătase lui acest chip? Poate-n închipuirea lui, poate-n visele lui, în bolnavele lui vise...

Gândul îi fugi aiurea la Iași și la Putna; anul trecut fusese la Putna la serbarea lui Ștefan cel Sfânt, înainte de asta dăduse pe la prietenul lui, Miron Pompiliu, pe la Iași și plecaseră amândoi pe la rectorul Micle. Atunci Miron îl recomandase rectorului: „Dumnealui e student la Viena, autorul Venerei și Madonei, fostul elev al lui Pumnul!” Acolo văzuse el prima dată acest chip de înger, cânta în hol la pian Bach... „Cine este duduia?” - îl întrebase el curios pe Miron. „Soția rectorului!” - îi făcuse Miron cu ochiul și tăcuseră. Cânta Patimile după Ioan atât de frumos și atât de trist încât îl impresionase pe poet.

A doua oară o zărise la Putna cu ocazia serbării; de undeva din bătrânii codri ai lui Dragoș răsunase un corn prelung ca o chemare din alt timp, soarele scăpătase,

se lăsase seara cu miresmele ei peste toată Valea Putnei și jos, în fața mânăstirii se-ncinsese o horă mare în care se prinseseră fete și flăcăi în frumoase costume naționale din toate ținuturile locuite de români. Cântau vestiții lăutari ai Sucevei, era veselie peste tot, de la moșneag până la tângii care se hârjoneau pe lângă maicile lor. Deodată încep să bată clopotele mânăstirii vestind venirea delegației Iașului, sosiseră în rădvane domnul Kogălniceanu, primarul Cerchez, poetul Alecsandri și alți mari oameni care salutau ceremonios adunarea. Din ultimul rădvân coboară această ființă cu rectorul; acum o recunosc, fusese îmbrăcată cu aceeași manta albastră, având pe cap o broboadă cu ciucurăși care-o făceau să semene cu țărâncuțele din pânzele lui Grigorescu.

Pentru moment nu știu ce să facă și ce să creadă, era parcă continuarea visului din pădurea Grinzlingului, acea Electră care-i întindea mâinile, sau femeia de gheață care-i populase închipuirea în ultimul timp, acea Ondină din întunecatul Nord, și de ce nu, Venera coborâtă din pânzele lui Rafael pe care-o cântase în ultima lui poezie.

Și Eminescu, confuz, s-a roșit, a rămas uluit câteva clipe, și-a șters ochii să n-aibă cumva halucinații și i-a răspuns stingher:

-Sunt încântat, doamnă, uimit chiar, de prezența grațioasei dumneavoastră persoane! I-a luat mâna în mâna lui, o mână rece, de ceară, i-a ridicat-o și i-a sărutat vârful degetelor:

- Veronica Micle! - s-a recomandat ea scurt și a zâmbit.

Acum bănuiala devenise certitudine, ea era, cea de atunci, cea pe care o cunoștea și o visase de atâtea ori; cea care-i popula gândurile lui în împrejurările grele prin care trecuse astă iarnă, cea care-i mângâiasse capul lui bolnav atunci când îl duruse, ea, cea cântată în Venere și Madonă...

Fără să-și desprindă mâna din mâna ei pe care i-o ținea strâns ca nu cumva să dispară ca o arătare, să se destrame în cele patru vânturi, i se recomandă:

- Mihai Eminescu!

Două nume legate de un destin tragic în viață și-n moarte, două ființe care se căutaseră cu înfrigurare și se găsiseră în aceste împrejurări fericite.

- Scuzați-mi nepolitețea, doamnă, dar nu știu cu ce să încep... Mă aflu sub emoțiile unui miracol... Vă rog să poștiți în cameră! Îi deschise ușa, îi prinse mantoul și-l agăță în cuier.

Veronica Micle zâmbi de naivitatea și stângăcia lui, trecu pragul ușii și-i cercetă cu atenție camera, apoi se îndreaptă spre el și-i șopti:

- Așa mi te închipuiam, un faun singuratic!

(Fragment din romanul „Martirii lui Eros”)

Poezie

CUNPĂNA FÂNTÂNII

cumpăna fântânii,
mână argintie,
doarme între moarte
și-ntre veșnicie.

AMINTIRI FUGARE

cad alte frunze, alte păsări zboară,
cum mai zburau la noi odinioară,
vin alte toamne cu aceleași nume,
dar noi trăim de-acum în altă lume.

fântână, fântână,
strălucesc în tine
mii de stele sure,
ape cristaline.

numai luna șuie
oglindește-n apă,
stă ascunsă-n neguri,
umbra își adapă.

sunete profunde
se aud în zare,
zgomot greu de unde
din adânc răsare.

un luceafăr mare
cade-n unda apei
și din el răsare,
mare, Cornul Caprei.

unde-i fântânarul
ca să te sleiască,
ți-a secat izvorul,
vatră românească.

în bruma de seară
scârțâie-o fântână,
te-am strigat aseară,
unde ești, stăpână?

scârțâie fântâna
numai pentru surzi,
scârțâie fântâna
și tu nu-mi răspunzi...
(Duminică, 29 ianuarie 2012)

IDILĂ

tâmpla mea pe brațul tău,
domnișoară, domnișoară,
e dar de la Dumnezeu;
mai mă-ngăduie o oară
să visez că-s în poveste,
să-mi cadă stelele-n cap
blestemat de cinci neveste.

diminețile mocnesc singurătate,
și toamna trece rece prin cetate,
din mrejele cu vâlul de aramă
vin amintiri fugare puse-n în ramă.

prin sat trec umbre grele de tăceri,
unde s-au dus potecile de ieri?
cine s-a răzbunat cu-atâta ură,
unde e nukul meu din băătăură?

și prispa mea cea plină de ulcele
și nopțile dormite prin vâlcele?
unde-i fântâna noastră cu izvoare,
din care-au curs legende milenare?

pe bolta naltă îmi ridic privirea,
se cuibărește-n suflet iar uimirea,
atâtea stele sunt pe cerul sfânt
și-atâta dragoste e pe pământ.

mătasea lunii-mi cade pe covor
și vraja ei de-acum îmi dă fior,
în jurul meu plutesc ca niște ape
doar amintirile ce-mi cad pe pleoape...

(Vineri, 26 septembrie 2014)

COPILĂRIE, POARTĂ-MĂ...

copilărie,
poartă-mă prin această ploaie
și reîntoarce-mă în portul meu pustiu,
în acest gingaș cuib al visului
unde iluziile fără metafore
îmi deschid ferestrele
către toate culorile eternității.
încotro mă duci,
potecă de argint,
viperă târătoare,

tâmpla mea pe brațul tău,
căpătâiul de mormânt,
tavăliți prin iarba verde,
sub al greierilor cânt,
unde nimeni nu ne vede,
duși de- al dragostei descânt.

tâmpla mea pe brațul tău,
ce iluzie deșartă,
domnișoară, domnișoară,
între dragoste și artă.
eu sunt robul, tu ești muza,
domnișoara, domnișoară,
luna ne e călauza
și dragostea ne omoară.

tâmpla mea pe brațul tău,
nu e dragoste curată,
blestemați de Dumnezeu
ca să mai greșim o dată.
de greșim a doua oară
nime-n lume nu ne ierte
vom rămâne doi proscriși,
alungați la zid cu pietre.
(2010)

nu mă lasa în gări
cu miros de singurătate,
drumul meu spre casă
fă-l pășune uscată de dor.
lasă-mă sub fulgerul nopții
să simt mirosul aerului
și să străpung timpul
cu platforme astrale
până acolo unde dispar
profeți și profeții,
unde naștere, moarte,
început, sfârșit, ieri, mâine și azi
vor fi tot una.
visul meu crește mereu
din sânul copilăriei
spre portul meu pustiu,
jucându-mă de-a răscrucea
în mii de sensuri
pe fragila stînghie a oaselor mele
care mă lansează în alta existență.

(9 octombrie 2010)

DIN RUNE, DOINĂ, TE-AI NĂSCUT DIN PATIMI

din rune, doină, te-ai născut din patimi,
delir de suflet îngropat în inimi,
prin codri dragi haiducii te-au cântat,
la plug țărării te-au avut tovarăș.
din vrăji născută și apocalipse,
prin cerul vremii, pe la stâni, pe plai,
tu ai adus în inimi bucuria
ciobanului pe gurile de rai.
ai alungat durerea dintre strechi
pe frunze și pe țâțe de viori,
pe fluieri de soc și cobze vechi
sau pe tilinci din aripi de cocori.
te-au nins dureri în ierni de suferință,
prin tinde afumate de biserici
și te-a păscut o singura dorință
să mângâi suflete și să le fereci.
din amănar și iasc-ai făcut foc,

din dor tu ai făcut melancolia
și din nimic tu ai făcut noroc
și ți-a-nflorit din lacrimi toată glia.
te-au frământat femeile-n copaie,
de sărbători la hore te-au jucat,
purtând nepoții pe genunchi tataie,
întâia oară lor mi te-a cântat.
te-a luat românul și te-a pus la masă,
și-n jocuri te-a-nvârtit ca pe-o fecioară
apoi te-a-nchis de dragul tău în casă
s-a logodit cu tine-ntâia oară.
(28 noiembrie 2010)

Profil realizat de **Eugenia ENESCU-GAVRILESCU**, Scriitor, jurnalist,
editorialist, Redactor-șef, Revista „*Amprentele sufletului*”